

Primož Karnar - Dnevnik na bone

Gostilna Lovca, 16. 1. 2006, 13.10

Ko sem se sprehajal od Študentskega servisa na Borštnikovem trgu do Lovca, sem šel vstric z ograjo, na katero so nedavno sedeli ptiči. Da skrajšam prejšnji stavek, bom šele v tem napisal, da so ptiči srali na asfalt. Juha je že tu! Če si lačen, je v gostilnah, restavracijah najbolje naročiti dnevno ponudbo. Ptičji drek je zamrznjen, a vseeno neverjetno odurno smrdi. Bruhal bi, če bi pred sprehodom mimo drekastega asfališča šel na kosilo. Nazaj grem po drugi strani ceste.

Svašta v župi. Meni je bolj všeč mamina zelenjavna župa, v kateri je vse zmiksano skupaj. Všeč mi je vzdušje. Ponavadi študentje čakamo v vrsti. Danes je prvi dan študijskih počitnic. Te dni mi je všeč v Ljubljani (sem bil tudi čez vikend tu), ker sem vse umiril in uredil. Puran z omako iz brusnic. Diši po kuhanem vinu (če jaz to izjavim, je to izrazit kompliment). Čakam še solato, ki ponavadi predhodi topli jedi. Saj bo hitro.

Cena bona? V to se ne vtikam in se s to dimenzijo ne spopadam. Cena se hitro spremeni, sicer pa to tudi ni moj namen. Kelnarji so dobre volje. To mi je všeč. To je pogojeno s tem, da ni gužve. Čisto vseeno mi je, a pišem pravilno slovensko ali ne. Hrana ne pozna meja oziroma naj jih ne bi (Podsaharska Afrika).

Pri sosednji mizi se pogovarjajo, kako se po protokolu je. Ta

jebarija ni za mene. Prvo pravilo: poješ, preden se ohladi. Jebeš bonton. Zaljubil sem se v to kombinacijo! Omaka iz brusnic, pire krompir, puran. Ni bilo veliko, a bilo je izbrano. Kot se za ime gostilne spodobi. Včeraj so jagri nabirali brusnice in za vsako kilo dobili pir gratis. Barter trgovina – zdi se mi, da se tako reče.

Umirjen sem. Danes sem spal do desetih (še vedno je to bilo manj kot 8 ur). Odločil sem se, da 12. ne grem na izpit. Klical sem mamo. Sedim za mizo, iz katere vidim v kuhinjo. Transparentnost kuhinje mi je všeč. Poznamo dva koncepta transparentnosti kuhinje. Prvi koncept je menzovski. Ko greš po hrano, slediš skoraj vsem aktivnostim kuharjev in kuharic. Ta prostor je od prostora, kjer hrano dejansko poješ (ta prostor bi verjetno lahko poimenovali jedilnica), ločen ponavadi z leseno ali ivernato socialistično pregrado. Ne vidiš cel čas, a takrat ko vidiš, vidiš vse. Drugi koncept je restavracijski. Primer je Lovec. Kuhinja ima veliko okno, skozi katero vidiš glavne aktivnosti, ki ti zagotavljajo, da ni svinjarije v hrani. Ni pregrade – sediš za mizo in lahko vedno pogledaš v valilnico, kjer trejo jajca. Menzni sistem mi je bolj všeč. Pred-razlog 1: učinek obeh sistemov v smislu preprečevanj svinjarije je enak. Razlog 1: ko sem sit, nabasan, je pogled v kuhinjo lahko neprijeten. Ko zadovoljimo potrebo po hrani, nimamo potrebe po več. Enkrat moram razložiti 3 različne sisteme koncepte puščanja pladnjev v menzah.

Ne me basat! Js bi si lahko vse to izmišljeval doma za računalnikom in vse, ki sedaj zehajo ob branju dolgih vrstic, pahnili v naval jeze. Z veseljem! Ponavadi imam zraven nož, ko

se sprehajam po ljubljanskih ulicah. Pretepite me doma.

Zabavno je to pisanje. Marsikaj povem. Marsikaj povem samemu sebi. Ne slepim se, da mi je kao vseeno, kaj drugi porečejo. Ni res. A ne gre za vsebino, ampak dve drugi stvari. Originalnost koncepta in stil pisanja. Beseda stil sama po sebi predpostavlja pokončno držo, vsaj meni se tako zdi. To mi ni všeč. Študentka pri sosednji mizi kolegicam in kolegu kaže modrček. Privzdignila je pulover. Proti meni je obrnjena s hrbtom – nič nisem videl. Zajetna je, dobro da nisem videl. Še sedaj imam okus po brusnicah na jeziku. Če dobim raka na jeziku in mi ga odrežejo, neham hodit jest na bone. Strlo bi mi srce.

Kelnar ne pride pobrat bona. Mi čisto paše. Gledam napis za WC. Transnacionalna primerjava WC-jev, to je ideja. Kako serjejo v Ameriki, Avstriji, na Hrvaškem in pri nas. Ali Štajerci serjejo drugače kot Korošci? Sosednja miza je zelo dobre volje. S svojo pozitivno energijo in s premetenim besedovanjem so natarja prepričali, da jim prinese še eno sladico. Lepo, danes je fajni občutek na kosilu. Kmalu bo ena ura. Ravno pravi čas.

Pri Jovotu, 25. 5. 2006, 14.38

Hitre opazke:

- * zelo efektivno sem delal danes;
- * dan mladosti;
- * srpska restavracija;
- * nisem storil greha – naročil sem meso;

- * zadovoljen;
- * poln energije;
- * super vse, ker imam kontrolo nad vsem.

Župa je že na mizi ... Zdaj je pa že ni več. Katera juha? Pri Jovotu ni dvoma – orng goveja župa se najbolj često pokaže, pojavi, celebrira v krožniku. Celebrira v krožniku. Matr, če bi imel več časa in energije za pisanje, bi verjetno marsikaj spacial in mnogo idej razvil. Moram narediti strateški plan, kako imeti več časa. Če mi uspe imeti tri ali več ur prostega časa na dan, bom izdal knjigo.

Torej, srpska restavracija (pridevnik moram napisati po srbsko in to poudariti, drugače se vam bo zdela napaka. P je torej namerno – Pokret Obnove). V dneh, ko se Srbija in Črna gora vsaka na svoj način osamosvajata, je Balkan zopet bolj pritegnil mojo pozornost. V Balkan sem zaljubljen, čeprav sem videl samo peščico njega. No ja, precejšnjo peščico – Beograd in delno Skopje. Predvsem pa Beograd. Da o Sarajevu ne govorimo, Mostarja sploh ne omenjamo! Tam me je bolelo.

Pleskavica na mizi. Jej, bre! Pojedel. Pričakovan efekt mesne gmote: poln želodec, težak želodec. Fajn pleskavica torej. Ambient pa le ni primerljiv s pristnim balkanskim. 500 kilometrov dol po zemljevidu. Ali pa 300, bo že čisto zadosti. Balkan je blizu, malo Balkana je tudi tu.

Vem, Balkan mi je zato všeč, ker sam nisem neprestano del njega in sam Balkan ni neprestano del mojega življenja. Apatičnost in samoironija nista del mene. Ah, tako sem

zamišljen, da sploh nisem opazil, da mi je kelnar spodmikal bon. Šele, ko se mi je zahvalil za plačilo, sem privzdignil kuštravo glavo in medlo rekel: »Ja, ja.« Utrujen – nevšečen jezik se že vpleta v zapis.

Lase si moram umiti, so že mastni. Opažam mnogo smetja v mojem pisanju. Mnogo pridelanih besed, ki ne dodajo pomena, ovirajo ritem, smetijo jasnost. Ker pač ne gre drugače. 'Pač' v prejšnjem stavku nepotreben. Proti takšnim besedam je potrebno nastopati odločno, neizprosno. Všeč mi je navajanje dveh stvari zapored brez vmesnega člena. To sem sedaj ugotovil, dognal. To je prva identificirana značilnost mojega pisanja (matr, sedaj moram popravljati, dopolnjevati vse zapise za nazaj).

50 minut razmišljanja je minilo. Preko centra se vračam v realnost – knjižnico na faksu, za računalnik.

Gostilna Livada, 19. 6. 2006, 18.40

Na livadi, ob Ljubljani, sredi narave. Sonce čez polovico mize, na moji strani prijetno toplo v senci. Kelnarca ima rumene zobe. Občutek imam, da bom takšne imel tudi jaz, čeprav si jih vsak dan vztrajno pučem. Mama ima že nove. Za abrahama so bili že čisto uničeni.

Sonce prodira na mojo stran, to mi ni všeč. Že čez komolec in na konici tiste strani kulija, katero pritisneš, da doživiš vijugasti orgazem. Osladen sklep stavka.

Tu niso vegetarijansko usmerjeni. Goveja župa in pohan sir. Dobra kombinacija, a kolegica Vegetarijanka bi se zmrdnila. Tako kot se je zmrdnila, ko sem ji rekel, da mi je všeč. V čarobnem zimskem večeru, ko so padale kosmate snežinke, mi je na Čopovi med Pošto in Slonom zabrusila, da ona ni romantik. Jebeš take babe. Če nima rada romantike pa naj gre nekam – u kurac ali rakom žvižgat.

Sonce je šlo desno in dol, sedaj me le še rahlo obsije, ko veter premakne listje javora, ki dela senco. Danes sem nagnjen k opisovanju jebenih malenkosti.

Zdaj se mi dviguje, ker sem pomislil na eno kolegico, ki me vabi na pijačo. 2 leti nazaj sma nekaj malega mela, zdaj pa ne vem, ka ji je. Bomo vid'li. Če sem pravi det, jo bom že izkoristo. 3 jedi so klasika na mojih študentskih menijih:

- * dunajski zrezek;
- * pohan sir;
- * kalamari (ocvrti).

Njihova funkcija je sledeča: če nimam druge ideje, izberem nekaj iz tega spiska. Obstaja še en sklop opcij, ki sega v privatno sfero študentske kuhinje v naše apartmaju. Zlata trojica pašta/riž/kus kus, vedno v kombinaciji z ad hoc omako.

Marsikaj se vrti okrog hrane in mojega rastočega bavha.